

SETKÁVÁNÍ

ROČNÍK VI. BŘEZEN 2004

3

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

BŘEZEN

BRNO I

BRNO II

7. 3. Druhá neděle postní

8:30 BK Jiří Gruber
10:00 ČK Jiří Gruber
na varhany hraje Petr Pařezek
14:15 Rch Jiří Gruber

9:00 BD Jiří Malý
10:00 Kuř Jaroslav Vitek
13:45 Tiš Jiří Malý

14. 3. Třetí neděle postní

8:30 BK Olga Tydlitátová
10:00 ČK Olga Tydlitátová
zpívá pěvecký sbor Moravan

9:00 BD Jaroslav Vitek
9:45 Tiš

21. 3. Čtvrtá neděle postní

9:00 BK Jiří Gruber
sborové shromáždění
14:15 Rch Olga Tydlitátová

9:00 BD Jaroslav Vitek
10:30 Kuř Jaroslav Vitek
13:45 Tiš Jaroslav Vitek
19:30 BD

28. 3. Pátá neděle postní

8:30 BK Olga Tydlitátová
10:00 ČK Olga Tydlitátová
zpívá ekumenický sboreček

9:00 BD Jaroslav Vitek
9:45 Tiš

4. 4. Květná neděle

8:30 BK Jiří Gruber
10:00 ČK Jiří Gruber
14:15 Rch Jiří Gruber

9:00 BD Jaroslav Vitek
10:30 Kuř Jaroslav Vitek
13:45 Tiš Jaroslav Vitek

LEGENDA

BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Kuř Kuřim
Tiš Tišnov

---

týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po – Pá 9-12: Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (8.3.)
19.00 – sborový rozhovor (15.3.)
19.00 – sborové vzdělávání (22.3.)

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická
17.00 – dětský klub
17.00 – biblická hodina pro děti
18.30 – příprava nedělní školy
18.30 – uvedení do křesťanské víry
19.30 – starší mládež

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská
15.00 – kavárnička
18.30 – mladší mládež

Čtvrtek

9.30 – klub otevřených dveří
16.00 – konfirmační příprava II. ročník
17.00 – biblická hodina pro dospělé
18.30 – redakční rada BEM (4.3.)

Pátek

15.00 – konf. příprava – Rychmanov
18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 – nedělní škola pro děti
11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Brno II

Úřední hodiny: Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí

17.30 – mladší třicátníci
18.30 – staršovstvo (8.3.)

Úterý

18.30 – setkání dorostu
19.30 – třicátníci (2.3.)
19.30 – poslech zvukových záznamů
přednášek (16.3.)

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská
18.00 – biblická hodina v BD

Čtvrtek

15.30 – vyučování dětí
a příprava konfirmandů
19.00 – mládež

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka
(6.3.,20.3.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vitek. Spolupracovali: Marek Baláš, Milan Cahlík, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MKČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz.

Neposmívej se člověku, je-li v nitru roztrpčen,
Ten, který ponižuje, přece též povyšuje.

Nerozšiřuj lži o svém bratru
a ani o příteli nešir nic podobného.

Za žádných okolností se neutíkej ke lži,
zvyknout si na ni nevede k ničemu dobrému.

Nebuď upovídaný ve shromáždění starších,
a když se modlíš, neopakuj se ve slovech.

Neoškliv si namáhavou práci, ani rolnictví,
kterému dal vzniknout Nejvyšší.

Nepřipojuj se k seznamu hříšníků
pamatuj, že Boží hněv neprodlévá.

Sír 7,11-16

---

slovo úvodní

Před rokem jsme se v této postní době zamýšleli nad tím, jestli má půst pro nás smysl a co nám vlastně může přinést. Nejde jistě o vnější projevy půstu, ale o celkové „vypostění“ a vyčištění našich duší, nebo jak říkají Kraličtí našeho „ledví“. Za ten rok se náš svět moc nevylepšil a stále vidíme kolem sebe blízko i daleko nenávisť a násilí. Terorismus nebyl poražen a nadále ohrožuje lidi na různých místech naší planety. Stěží můžeme z Brna zamezit sebevražedným útokům třeba v Izraeli nebo v Iráku. Ale nedejme se ukolébat, že u nás je všechno v nejlepším pořádku. Aktivita toho „Zlého“ na nás neustále dotírá. Chceme-li být opravdovými křesťany a Božími dětmi, neměli bychom zapomínat na to, že si často a rád ustele v našich duších a srdcích a odtud vystrkuje růžky pýchy, sebelásky, tvrdosti a nesnášenlivosti k druhým, růžky hněvu, zloby, pomluv, a tento výčet by mohl pokračovat na celou stránku. Každý jistě víme dobře, kde se nás to týká. Sami u sebe bychom se měli snažit vyčistit svoje ledví a to nejenom v postním čase. Nemůžeme se stále jenom ohánět „špatným stavem“ naší společnosti po mnoha letech potlačování víry a náboženství, ve kterém řada lidí ztratila spojení s tím, v čem je vychovávali rodiče a oni pak také nevedli ve víře své děti. Měli bychom se raději ptát, čím a jak může každý z nás přispět k zlepšení neblahého stavu lidské společnosti. Začít u sebe, jak říkal prezident Masaryk. Myslím, že bychom si měli každý sám uložit osobní úkol, který bychom opravdu také splnili. Nestačí jenom si přát, aby naše zesvětštělá společnost byla opět prodchnuta láskou Kristova evangelia. Nemůžeme jenom smlouvat s Hospodinem jako Abraham o Sodomu a počet spravedlivých. Měli bychom se snažit, aby těch spravedlivých bylo stále víc. A že toto téma není nové a stále se znovu vrací, chtěl bych doložit na výňatku z „Živých slov“, která jsem našel v pozůstalosti svého otce. Pronesl je 2. února 1938 v Československém rozhlase:

„Má-li však nastat skutečná náprava, není jiného vyhnutí, musíme začít, musíme se znovu zrodit, musíme se obrátit, musíme činit pokání, abychom užili biblického názvosloví. Mnoho lidí už zapomnělo, že celá naše kultura stojí na křesťanských základech, ač mnozí pokládají křesťanství za překonané. Přesto rádi užívají zejména v etice – aniž jsou si toho vědomi – pojmů, které jsou čistě křesťanské. A zde se nám naskýtá náš osobní úkol. Vyznáváme-li opravdově křesťanství, náboženství Ježíšovo, nenecháme si je pro sebe jako zcela soukromou věc, ale vnášíme je do života, především ve svém nejbližším okolí, ve své rodině, jejíž duchovní zdraví je základem duchovního zdraví národa; ve svém povolání, úradě atd. Nemluvme o něm mnoho, ale dávejme příklad. Jen tak bude toto náboženství živé. A jsme-li křesťané a chceme-li se zvát kulturními lidmi, jednejme vždy ve jménu křesťanského mravního ideálu, který nás uchrání od titanismu a povede k pokoře a snášenlivosti, bez níž se nedaří dobře vůli a lásce k bližnímu. Je velkým omylem, že by náprava mohla vzniknout z nějakého mnohomluvného lžiheroismu, jehož dočasnými úspěchy se mnozí dávají zaslepovat. Náprava vzejde jen z opravdového hrdinství každodenní drobné, tiché, často těžké a někdy nudné, ale poctivě konané práce, při níž máme vědomí, že je jí zapotřebí k blahu našemu i našich lidských spolubratrů, a z dobré vůle pochopit obtíže druhých, umět odpouštět a vzdát se třebas i většího práva, aby bylo odčiněno menší bezpráví.“

Blahoslav Šimek

---

přečetli jsme za vás

Interview s Bohem

"Pojď dál," řekl Bůh. "Tak ty bys se mnou chtěl udělat interview?"

"Jestli máš čas," řekl jsem.

Bůh se usmál a odpověděl: "Můj čas je věčnost, a proto je ho dost na všechno. A na co se mě vlastně chceš zeptat?"

"Co tě na lidech nejvíc překvapuje?"

Bůh odpověděl: "To, že se nudí být dětmi, a tak pospíchají, aby dospěli, a když jsou dospělí, zase touží být dětmi. Překvapuje mě, že ztrácejí zdraví, aby vydělali peníze, a pak utrácejí peníze za to, aby si dali do pořádku své zdraví. Překvapuje mě, že se natolik strachují o budoucnost, že zapomínají na přítomnost, a tak vlastně nežijí ani pro přítomnost ani pro budoucnost. Překvapuje mě, že žijí, jakoby nikdy neměli umřít, a že umírají, jakoby nikdy nežili."

Bůh mě vzal za ruce a chvíli jsme mlčeli. Pak jsem se zeptal: "Co bys chtěl jako rodič naučit své děti?"

Bůh se usmál a odpověděl: "Chci, aby poznali, že nemohou nikoho donutit, aby je miloval. Mohou jen dovolit, aby je druzí milovali. Chci, aby poznali, že nejcennější není to, co v životě mají, ale koho mají. Chci, aby poznali, že není dobré porovnávat se s druhými. Každý bude souzen sám za sebe, ne proto, že je lepší nebo horší než jiní. Chci, aby poznali, že bohatý není ten, kdo má nejvíc, ale ten, kdo potřebuje nejméně. Chci, aby poznali, že trvá jen pár vteřin způsobit lidem, které milujeme, hluboká zranění, ale trvá mnoho let, než se taková zranění uzdraví. Chci, aby se naučili odpouštět, odpouštět skutkem. Chci, aby věděli, že jsou lidé, kteří je velmi milují, ale kteří nevědí, jak své city vyjádřit. Chci, aby věděli, že za peníze si mohou koupit všechno kromě štěstí. Chci, aby poznali, že opravdový přítel je ten, kdo o nich všechno ví, a přesto je má rád. Chci, aby poznali, že vždycky nestačí, aby jim odpustili druzí, ale že oni sami musejí odpouštět."

Chvíli jsem seděl a těšil se z Boží přítomnosti. Pak jsem Bohu poděkoval, že si na mne udělal čas. Poděkoval jsem mu za všechno, co pro mne a mou rodinu dělá. A Bůh odpověděl: "Kdykoli. Jsem tu čtyřiaadvacet hodin denně. Jen se zeptej a já ti odpovím."

Lidé zapomenou, co jste řekli. Lidé zapomenou, co jste udělali, ale nikdy nezapomenou, jak se vedle vás cítili.

P. S. Předej tento dopis někomu, na kom ti v životě záleží.

MUDr. Marie Svatošová v pořadu ČR2: Jak to vidím 7.1.2004; Týdeník Rozhlas 6/2004 vybral J. Franců

Misionáři

V sedmdesátých letech minulého století se zájem misionářů soustřeďoval především na Latinskou Ameriku, kde protestantští misionáři soupeřili o vliv a srdce chudých s katolíky. Ti odvážnější se vydávali do Afriky a do zemí za železnou oponou. Postupně se zájem měnil.

V roce 1989 jeden z předních světových misionářů Argentinec Luis Bush navrhl soustředit se na země mezi desátým a čtyřicátým stupněm severní šířky. Na oblasti dosud opomíjené, protože tam kraloval islám, hinduismus a buddhismus, což podle Luise Bushe je totéž, jako by tam vládl satan. A tak nyní směřují desítky misionářů do asijských a muslimských zemí. Otázkou je, zda v zemích podrážděných americkou válkou v Iráku je právě nyní nejvhodnější půda k šíření křesťanství. Počet misionářů v islámských zemích vzrostl v letech 1982 až 2001 z patnácti tisíc na sedmadvacet tisíc, z toho asi třetina jsou evangelíci.

Zatímco dříve většina misíí pocházela z Evropy a byly obvykle velmi chudé, v současné době výrazně roste podíl Američanů. Je jich už zhruba polovina. Ti šíří nejen slovo boží, ale jejich charitativní organizace jsou finančně bohatě podporované. Misionářské charitativní skupiny poskytující humanitární pomoc mají obvykle respekt a jejich činnosti nikdo nebrání. Jinak je tomu s nadšenci, kteří rozdávají biblické texty, nabízení korespondenční kurzy, tvrdí, že křesťanství je jediné správné náboženství, nebo zaplavují celé oblasti katolickým či evangelickým vysíláním a doufají, že slovo boží, nebo alespoň pochybnost o islámu zapustí své kořínky. Zvou na ulicích lidi na promítání filmu o Ježíšovi, rozdávají na setkání křesťanské texty, dětem dávají hračky a při té příležitosti jim vyprávějí o Kristovi. V zemích, kde stát a náboženství jsou úzce propojeny, jsou pomluvy Islámu trestným činem. Konvertovat k jinému náboženství znamená odejít ze země nebo se vystavit represím. Muslimský zákon šaría má dokonce pro konvertity trest smrti. A i když tento zákon neplatí všude, ve všech islámských zemích jsou pronásledováni lidé, kteří jsou podezřelí, že chtějí opustit islám a přijmout jiné náboženství. To by misionáře neodradilo. Jejich práci brzdí daleko prozaičtější překážky. Islámské státy jim nevydají vízum, nebo jim existující povolení k pobytu ruší. Jen v posledních dvou letech byli dva američtí misionáři uvězněni v Afghánistánu a čtyři zabiti v Libanonu a v Jemenu.

Daleko nebezpečnější než státní orgány jsou ale fanatičtí příbuzní či přátelé lidí, které misionáři chtějí získat. Velmi často se rozhodnou situaci řešit sami a misionáře zabijí. To byl i případ Bonnie Whitherall, jednatřicetileté ošetřovatelky, která pracovala na křesťanské klinice financované misíí v Libanonu. Když šla ráno do práce, neznámý útočník ji zabil třemi střelami do hlavy. Předpokládá se, že nešlo o protiamerický čin, ale akci namířenou proti této skupině misionářů, která se nezastřeně snažila získat arabskou mládež pro křesťanskou víru.

Zdá se, že daleko efektivnější než mávat náboženským vyznáním je pracovat v utajení, podobně jako kdysi apoštol Pavel. Část misionářů má dnes běžné denní zaměstnání obvykle v takových oborech, které daná země nejvíce potřebuje. Pracují jako počítačoví experti, lékaři, učitelé, obchodníci či řemeslníci. Misionářské ústředí vítá, když se oblékají jako místní obyvatelé a ctí místní zvyky. Zásadou je splynout s davem. Vytvořit si přátele a pak v soukromí a zvolna začít misionářskou činnost. Zdá se, jako by si nikdo neuvědomoval, že přesvědčit pravověrného muslima, hinduistu či buddhistu je téměř nemožné. Některé misionářské organizace už začínají hovořit o toleranci a všezahrnující boží lásce a své aktivity zaměřují spíše na humanitární pomoc místo na přesvědčování lidí. Cílem jiných je o své pravdě, kterou považují za jedinou, přesvědčit i zbytek světa. I za cenu obětí, často nejen z vlastních řad, ale i z místních obyvatel, za cenu nepokojů a nenávisti. Ale to přece nemá s křesťanstvím nic společného.

100+1 zahraniční zajímavost 22/2003, vybral Jiří Gruber

---

rozhovor

O Americe s farářem Janem Dusem kazatelem sboru ČCE v Poličce – 1. část

Jak dlouho jsi v Americe jako farář pracoval?

Jeden rok a uvědomil jsem si, že by se mi mnohem snáz o Americe mluvilo, kdybych tam byl tři týdny na dovolené, než když jsem tam rok žil. Čím je tam člověk déle, tím méně ví, co o té zemi má říct, tím obtížněji se mu říkají jednoznačné soudy a jednoznačná hodnocení.

Za tu dobu sis ale jistě zvykl začínat svá kázání vtípem, jak je v Americe zvykem?

Říká se, že každé správné americké kázání začíná vtípem, ale není to úplně pravda - spíš asi tak dvě ze tří. Jeden z nich: Co se stane, když zkřížíte evangelíka s jehovistou? - U dveří ti stojí chlap a neví, co má říct.

Kdo tě do Ameriky pozval?

Už je to víc než 13 let, kdy jsme moje manželka a já rok pobývali v USA v Iowě, kde jsem studoval. Už tehdy jsem si uvědomoval, že bych měl chuť se do Ameriky vrátit a zkusit tam farářovat, poté, co budu mít nějaké zkušenosti s farářováním tady.

Takže iniciativa vzešla od tebe?

Ano. Kdyby si chtěl někdo najít v Americe místo faráře, doporučoval bych podívat se na internet. Presbyterní církve, u které jsem sloužil, má bohaté webové stránky, kde je nabídka všech volných sborů. Dočtete se tam, jaký ten sbor je, kolik má členů, jaké je jeho rasové složení a ekonomické složení, jakého faráře hledají - velmi dobře se tam hledá. Přijmout Evropana pro ně není problém - není výjimka, že se američtí faráři stěhují za novým místem tisíce mil. Počítejte však s tím, že dotáhnout hledání místa až do konce je fuška.

A nepřišlo jim divné, že se o práci v jejich sboru zajímá někdo z Čech?

Pro Američany nebylo ani tak překvapivé, že Čech má chuť v Americe pracovat. Kámen úrazu byl v tom, že jsme chtěli jet jenom na rok. S manželkou jsme si slíbili, že se za rok vrátíme. A v tom bylo to hledání trochu komplikovanější. Rada sborů o nás stála, ale říkala: zvažte to, rok je krátká doba, alespoň tři roky, pak se o tom budeme bavit. Nakonec jsme váhali mezi dvěma sbory - jeden z nich byl v Michiganu, na severu u kanadských hranic a ten druhý v Oklahomě. Pro Oklahomu jsme se rozhodli proto, že tam byl sbor větší, měl řadu zaměstnanců a mě lákalo pracovat v týmu. V Michiganu bych byl sám a způsob práce by byl velmi podobný tomu, co znám z Poličky.

Jaké byly tvé první dojmy?

Velice pěkně nás přijali. V garáži měli připravené auto, v kuchyni byly nakoupené potraviny. Později jsme však zjistili, že nám moc k ničemu nebyly, protože polovina z nich byly fazolové konzervy, které naše děti odmítaly jíst. Naše nejmenší jedla 14 dní jenom banány a další dvě jedly k tomu ještě těstoviny a to bylo, myslím, všechno.

Na jak velkém sboru jsi pracoval?

Sbor ve kterém jsem sloužil, byl v amerických poměrech menší střední sbor. Tak zhruba 450 členů. Když člověk zapadne do sboru a přijde na nedělní bohoslužby, tak ho hned každý zná, zvlášť když má cizí přízvuk, zatímco vy neznáte nikoho. I těch pět presbyterů, se kterými jste se už seznámili, si ještě pletete. Na to však mají Američané dobrou pomůcku, a to je fotografický telefonní seznam. Kromě toho jednou za měsíc byla ve sboru „jmenovková neděle“, kdy jste v lavici měli jmenovku

---

---

a každý, i staří členové si jí nalepili a ti noví, kteří do sboru přišli, měli konečně možnost si přečíst, jak se ten bratr či sestra jmenuje.

Kolik lidí chodilo na bohoslužby?

Většinou tak 200 - 250 lidí. Jsou to jiné počty než u nás. Také sborová budova byla dost velká: kromě kostela ještě řada sborových a kancelářských místností - většina jich je pro různá katechetická shromáždění, herny pro děti a takovéhle věci. Na rozdíl od řady amerických kostelů, byl tento postavený koncem 50. let, takže neměl tělocvičnu. Kostely z let pozdějších už ji mají a používají ji i jako sborový sál.

Mohl bys blíže charakterizovat presbyterní církev?

Presbyteriáni jsou nám v Americe nejbliže svou tradicí, vyznáním i zbožností. Naše církev s nimi má už dlouhá léta úzké kontakty. Jsou nám podobní také v tom, že jich je poměrně málo. Jedno a půl procenta. Je ovšem úplně jiná na Severu a na Jihu. Oklahoma, kde jsem působil, patří k Jihu. Nám by byl podobnější Sever, který je liberálnější, alespoň jak tomu slovu rozumí Američané - tedy nejen svobodomyslnější, ale u nich to znamená taky politicky levicovější. Je to jiné než v Evropě. Jih je však úplně jiný. Je konzervativnější, často až velmi a to prostředí samotné vytváří velký tlak. Presbyterní církev na Jihu je proto trošku evangelikálnější, než by byl průměrný sbor u nás.

O čem se dnes v takové církvi nejčastěji diskutuje a jaké problémy řeší?

Takový typický problém, který už tam dlouho řeší, je ordinace homosexuálů. V jejich případě se to netýká pouze farářské ordinace, ale i presbyterské. Starší je u nich ordinován ne k vysluhování svátostí a slova, ale k presbyterské službě. Podle jejich řádů není možné takového presbytera ordinovat. Fakticky to vypadá tak, že na severu občas homosexuální presbytery ordinují a na jihu je štvou před církevní soudy. Je z toho veselo po celé církvi a málokdy mine celoamerický Synod, na kterém by se o tohle nehádali.

To je jih USA opravdu tak odlišný od severu?

Je to velký rozdíl. Zvlášť porovnááte-li Sever s tak zvaným Biblickým pásem. To jsou jižní státy: Georgia, Alabama, Mississippi, Louisiana, Oklahoma, Texas, až po Nové Mexiko. Tam je kultura většinové společnosti zcela jiná než naše ateistické prostředí. Když potkáte na ulici deset lidí, tak osm z nich patří k evangelikálním baptistům. V neděli chodí všichni do kostela, nepijí alkohol, nemluví sprostě, nerozvádí se a vědí, že i vy byste měli žít také tak, pokud se tedy chcete dostat do nebe.

To znamená že náboženství je tu přirozenou součástí jejich života.

Například se díváte na TV a běží tam reklama na církev. Když je to reklama na jižní baptisty je tam třeba rodina, záběr do kuchyně, je ráno, chystají se, někdo rychle pije nějaký pomerančový džus, pak je záběr na otce, hlas v pozadí říká: tento muž si zařídil tato a tato pojištění a jmenují určité pojistky. Pak vychází ven, strká klíčky od auta do dveří a hlas říká: „Na jedno pojištění však zapomněl. Tento muž bude za chvíli přejet nepozorným řidičem. Ježíš Kristus - naše životní pojištění.“ Jiná reklama byla dokonce přímo z márnice. U nás, když je reklama z márnice, tak je to na mobilní telefony. U nich na věčný život. V tom je ten rozdíl. Paradox spočívá v tom, že já jsem vnímal presbyteriány z Jihu jako evangelikály. Ale z hlediska jižanské společnosti jsou to liberálové. Být presbyterián znamená být v Americe liberál. A být presbyterián a ještě k tomu volit demokraty je přímo zlé - horší už je jenom být ateista. Těsně před tím, než se stanete ateistou, tak jste presbyteriánem.

Co se ti v presbyterní církvi nejvíce líbilo?

Ocenil jsem, že to bylo jediné prostředí, alespoň z těch, se kterým jsem se setkal, kde bylo možné mluvit i o připravované válce v Iráku. Bylo možné klást otázky. Lidé

---

rozuměli tomu, že je na co se ptát a není to věc, kterou vyřeší naši vůdci a je jasné, že to řeší správně. Situace presbyterní církve na Jihu je velmi složitá. Po roku farářování musím říct, že my máme vlastně velmi zjednodušenou situaci tím, že společnost, vůči které se vymezujeme, je ateistická a ne evangelikální. Tam jsou členové presbyterní církve pod neustálým tlakem svých evangelikálních sousedů, kteří by jim rádi pomohli se spasením.

No a pomáhá to?

Pozitivní určitě je, že se tam nekrade. Můžete nechat auto, když jdete do obchodu s klíčky v zapalování a vůbec vás nenapadne, že by tam pak nemuselo být. Pozitivum farářské - to jsem si uvědomil až když jsem se vrátil, že třeba v nemocnici vědí, k čemu tam ten farář přišel. Vědí, že jste si přišel s někým promluvit, že potřebujete soukromí, že jste se přišel s lidmi pomodlit. Zdravotní sestře tam nemusíte nic vysvětlovat.

Je presbyterní církev z našeho pohledu spíš lidová nebo vyznavačská?

Už jsem říkal, že poměrně hodně členů chodí na bohoslužby - ze 450 zhruba 250 a přece bych neřekl, že je presbyterní církev výběrová. Mám pocit, že jejich pojetí členství je takové docela zdravé. Na rozdíl od nás totiž není člověk automaticky členem protože byl pokřtěn, ale členem sboru je ten, kdo jím chce opravdu být. Oni mohou lidi ze sboru škrtnat. Staršovstvo to běžně dělá. Na jedné schůzi staršovstva jsem zažil, že snížili počet členů sboru o 30. Souvisí to i s tím, že se hodně stěhují a tak se běžně stane, že se vám člen odstěhuje a není možné ho dohledávat.

Jak vypadala tvá práce?

Já jsem do toho sboru šel hlavně proto, že jsem chtěl zažít týmovou práci. Náš sbor měl 9 zaměstnanců, z toho 6 na plný a 3 na částečný: 2 faráři, katecheta, účetní, sborová sekretářka, 3 kostelníci a varhanice, která byla současně sbormistryně. Z té dělby práce jsem měl velmi dobrý dojem. Já jsem to do té doby neznal a vyhovovalo mně to. Musím říct, že jednoznačně funguje hierarchie: šéfem sboru je první farář. O některých věcech rozhoduje staršovstvo o jiných první farář. Když něco spadá do pravomoci prvního faráře a on řekne takhle to bude, tak to tak prostě je. Druhý farář je jeho podřízený. Může zkoušet ho nalomit, ale když šéf rozhodne, tak se o tom nediskutuje. Já jsem byl druhý farář. Naopak katecheta je podřízen druhému faráři, který si na něj může dupnout. Farářská práce je velmi různorodá a velmi se liší sbor od sboru. Rozhodující je povolací listina. Vždy ji napíšu velmi podrobně a přesně - plat, nárůst platu, co vám sbor zaplatí, (zdravotní a důchodové pojištění) a kromě toho je tam dopodrobna vyjmenováno, co od vás sbor očekává za práci. Já jsem pracoval zhruba na 2/3 úvazku pro sbor a na zbytek úvazku pro senioráty. V tom sboru jsem pracoval s dětmi a s mladými rodinami, občas jsem kázal (asi jednou měsíčně). Kázání je většinou doména prvního faráře a jsou taci, kteří na kazatelnu nikoho nepustí, byť by si neměli vybrat dovolenou. Kromě toho jsem se s prvním farářem střídal v pastorači, chodili jsme do nemocnic a do domova důchodců.

Dělají něco také presbyteri, když mají tolik placených pracovníků?

Překvapilo mne, jak jsou laici ve sboru aktivní. Když to porovnávám s prostředím, které znám - nemohu to porovnávat s prostředím brněnským - mám dojem že jsou si mnohem víc vědomi své odpovědnosti za sbor. Vědí, že farář přišel a zase může odejít. Jestli to bude za rok, za 5 nebo za 15 let, není tak důležité, ale všichni vědí, že farář tam pořád nebude a ten, kdo je odpovědný za sbor, je především staršovstvo. A chovají se podle toho: zodpovědně. Schůze staršovstva je jednou měsíčně, v našem sboru mělo 15 členů, faráři s katechetou byli jeho členy. Předsedou je první farář.

Také je tu zvykem, že farář dělá téměř všechno?

Co mě překvapilo, je naprosto jednoznačné rozdělení pravomocí mezi farářem a staršovstvem. Ta hranice byla zcela zřetelná. Farář má na starosti nedělní bohoslužby. O kázání se na schůzi nikdy nediskutovalo – k tomu jsou třeba rozhovory při čaji. Naopak věci správní a hospodářské byly v kompetenci staršovstva, kde farář funguje jen jako jeden z členů. V tom by se neodvážil udělat rozhodnutí bez vědomí presbyterů. Systém je ale vícevrstvý, pod staršovstvem fungují komise, napočítal jsem jich asi 15, které předžvákávají to, o čem se potom bude ve schůzi staršovstva jednat.

Považuješ tento systém za doporučitelný?

Má to několik výhod a několik nevýhod. Schůze staršovstva trvaly něco přes hodinu. Za hodinu a půl jsme většinou byli doma. Schůze spočívala v tom, že referovali lidé z komisí. Řekli: přišel návrh, abychom udělali to a to, naše komise o tom mluvila, navrhneme to udělat tak a tak a staršovstvo už se k tomu nevracelo. Považovalo komisi za svéprávnou, odhlasovalo to tak, jak to komise navrhla. To je první výhoda. Druhá byla v tom, že mnoho členů sboru bylo nějak namočených do práce a rozhodování ve sboru. Když nebyli ve staršovstvu, tak pracovali v některé z komisí.

Jaké komise jste měli?

Pár jich pro orientaci vyjmenuji: personální - ta jednala o zaměstnancích. Pod ní spadali všichni kromě farářů. Nominační komise hledá kandidáty do funkcí – od komisí, přes staršovstvo až po faráře. Farář není členem nominační komise. Farář nehledá svého nástupce ani svého kolegu. Katechetická komise má na starosti vzdělávání dětí, mládeže i dospělých. Komise pro společenství zase čaj po bohoslužbách, výlety, zábavu atd. Komise pro odkazy se stará o to, aby majetek, který jste odkázali církvi byl užít k účelu, na nějž jste jej určili. Komise pro misi se stará o pomoc lidem za hranicemi sboru. Potom mají komisi pro bohoslužby, pro hudbu, pro střední setkávání a další. Farář je členem každé z těch komisí, ale nemůže na každé být. My jsme si to s kolegou rozdělili a chodili jen do některých.

U nás teď opět chtějí zkrátit funkční období staršovstva ze šesti na čtyři roky. Jak je tomu v Americe?

Věci, která mi připadala docela inspirativní bylo, že funkční období ve staršovstvu je tříleté. Podle řádů nesmí být nikdo zvolen víc než 2x za sebou. Pak je nutné mít pauzu alespoň jeden rok. Výborně to brání etablování elit ve sboru, zvláště ve sborech, kde k tomu mají tendenci. Dělají to tak, že volí každý rok třetinu staršovstva. Řada seniorátů toto pravidlo dokonce ještě zpřísňuje – ve staršovstvu můžete sloužit jen tři roky, pak pauza a pak můžete znovu. Má to taky tu výhodu, že je to na dobu určitou. Víím, že to bude mít konec, nezavazuji se na neurčito. Pak budu mít pauzu. Potom třeba znovu přijdou a znovu se zeptají a já se budu moci znovu rozhodnout.

Otázky kladl Jiří Gruber, dokončení příště

Ještě jednou z Rychmanova

Z dětství mám zvlášť krásnou vzpomínku na tatínka: to jsme se u nás doma drželi za ruce a poskakovali ze dvora do zahrady a odtud kolem zastřiženého plůtku krušpánku blíž k verandě zarostlé divokým vínem - tatínek mě držel svou pravicí, a to velmi pevně - sotva jsem se špičkami bot dotýkala kamínků na chodníku, a on říkal: Bobku - Drobku a rukou mě poponášel podle svého rytmu a mně bylo bláze, volno, asi jsem se smála a vůbec mi nenapadlo, že bych se z té ruky mohla vysmeknout - tak byla jistá a pevná.

Velmi obtížně bych mohla komukoliv, kdo by se zeptal na souvislost, vysvětlit vzpomínku na stisk tatínkovy ruky, když jsem si prohlížela v 8. čísle Setkávání 2003 skupinu konfirmandů s paní farářkou Tydlitátovou a panem farářem Gruberem, zachycených ve dveřích Červeného kostela 22. června 2003.

Snad jen - že se velmi podobá snímku děvčat a chlapců s panem farářem Lopourem přede dveřmi kostela v Rychmanově ze dne 26. června 1938, tedy před 65 roky. Můj tatínek zemřel v únoru 1939...

Ale hlavně bych se ještě jednou vrátila do Rychmanova té doby, a to proto, že tehdy jen jednou, co si pamatuji, měl rychmanovský sbor svého faráře Samuela Dobise v místě, v přízemním domku u křižovatky se zvonici.

Přišel z Vanovic se svojí manželkou Alžbětou v roce 1943. Myslím, že byli všemi rychmanovskými občany vděčně přijati a že žili v těch válečných letech mezi upřímnými lidmi. V prosinci 1946 se jim tu narodil syn Pavel. V roce 1948 museli z Rychmanova odejít do Javorníku ve Slezsku. Loučili se neradi a dlouho na Rychmanov vzpomínali. V Javorníku se jim narodil druhý syn Aleš. Když pan farář Dobis vážně onemocněl, vrátili se do Vanovic. V roce 1965 pan farář Samuel Dobis zemřel a je pochován na hřbitově ve svém rodišti.

Dne 19. října 1997 navštívila Alžběta Dobisová se svým synem Rychmanov ještě jednou, na pozvání rychmanovských bratří a sester při příležitosti sborové slavnosti. Podle vzpomínky z dopisu paní farářové Dobisové z 9. 11. 1997 to bylo velmi šťastné setkání. Po slavnostních bohoslužbách v rychmanovském kostele bylo připraveno malé pohoštění, při kterém se tak dobře povídá o všem, co se za uplynulá léta událo. Na řadě snímků je zachyceno několik členů brněnského sboru ČCE, pěveckého sboru Cantate Domino a rychmanovských hostitelů. Poté se celá společnost vydala na procházku Rychmanovem a na konci, kolem rybníčku, zašla na hřbitov, kde věnovala vzpomínku všem zemřelým sestřím a bratrům. Dnes už k nim patří i Alžběta Dobisová, která zemřela ve Vanovicích 9. 7. 1998. Na jejím parte je uveden citát z Přísloví: „Ženu statečnou, kdo nalezne?“

Myslím, že bychom měli vzpomínat na všechny a na všechno radostně.

Vracím se zpátky do roku 1938. Na konfirmačním snímku vidím sváteční mladé tváře ve svátečním oblečení, z nichž většinu už nemohu potkat: těch posledních, uvedených pod větou „Rozloučili jsme se“ ve Společenské kronice v č. 7 Setkávání, - Jarmil Makovský 1924 - 2003, Blažena Cupáková 1924 - 2003 - mohu jen vzpomenout.

A přitom zvonice na rozcestí stojí dosud, věž kostela se jasně rýsuje proti obloze a u rybníčku je dobudovaná zeď starého evangelického hřbitova s obloukem nad bránou, který nutí vzhlednout, v duchu vzdát dík, že to hmotné stojí dál a díky ochotným rukám drží pohromadě.

A tak občas vzpomenu na tatínkovu pravici, která mi ani na chvíli nedovolila nevěřit.

Věra Novosadová

---

bohoslužby - krok za krokem

Úvodní modlitba.

V jednom evangelickém sboru na malém městě prý kdysi bývalo zvykem, že někteří významní příchozí postávali venku dost dlouhou chvíli po začátku služeb Božích. Až když mělo začít kázání, vkráčeli dovnitř mezi ostatní – prý na znamení toho, že až v tu chvíli začíná to, co je doopravdy důležité.

Nevím, zda to mělo zdůraznit spíš výjimečný význam kázání nebo výjimečný význam těch posluchačů. V obojím případě se zapomělo, že služby Boží jsou od samého začátku setkání, které nám připravil veliký hostitel. Není to jen věc naší volby, kdy nastane ta nejdůležitější chvíle. Ona tam totiž nastává ne izolovaně, ale v souvislosti s celým dějem – už od začátku. Opozdit se je škoda. Opozdit se naschvál je škoda a zpodílost.

Ne náhodou jsme před první modlitbou zpívali. To se má dělat naplno, třeba i z plných plic. Nyní naopak přichází ztišení – a to se má také dělat naplno. Opravdové, tiché soustředění. Ve vstupní modlitbě zaznívá do ticha řeč. Je to oslovení Neoslovitelného, říkáme Bohu lidská slova.

V našich službách Božích bývá první modlitba konána tak, že ji vysloví jeden člověk, ostatní se k ní tiše připojí. Co mají čekat lidé, kteří se slovy pronášenými jedním z jejich kruhu modlí?

Domnívám se, že první, co máme čekat, lze vyjádřit dvěma slovy: Bůh slyší. V modlitbě oslovujeme slyšícího. Není to řeč, která by skončila ve zdech kostela. Není to řeč, která by se spokojila s tím, že z lidského nitra plynou zbožná slova do lidských uší. Bůh je v tu chvíli náš posluchač (jsem si jist, že velmi pozorný posluchač).

Kromě toho smí však účastník očekávat něco také od obsahu modlitby – a rovněž její vnější podoba není zanedbatelná. – Nejprve tedy k tomu, co jsme pojmenovali obsah:

Má tam místo prosba, aby se Bůh projevil laskavě. Prosíme o Boží smilování, o soucitné rozhodnutí k lidské záchraně. - Má tam místo chvála toho, jenž je chvály hoden. - Má tam místo prosba o Boží slovo. Ta se nevyslovuje mimo čas a prostor, ale v čase, do něhož naše neděle, svátek, setkání, doopravdy patří.

Podoba modlitby – není toliko vnější záležitost. Současná bohoslužebná pravidla skotské církve, od níž se kdysi naše sbory hodně učily, uvádějí několik zásad. Sledujme je – dost možná že se od skotské církve dá něco přiučit dodnes.

- Modlitba ať je prostá.
- Modlitba ať je svěží.
- Modlitba ať má na paměti společenství.
- Modlitba ať nepoučuje.
- Modlitba je odvaha hříšných oslovit Svatého.

Což mě znovu utvrzuje v přesvědčení, že pokorní modlitebníci bývají velmi odvážní lidé.

---

bude

Křesťanský magazín

Březnové vydání magazínu představí nového litoměřického biskupa Pavla Posáda. Pavel Posád je už pátým biskupem, který pochází z brněnské diecéze. Jako duchovní působil v řadě farností, mezi nimi také v Brně - Židenicích a v Brně u sv. Tomáše. V roce 1993 byl jmenován spirituálem olomouckého Arcibiskupského kněžského semináře, kde působí dodnes. V druhém příspěvku vás pozveme na návštěvu do misijní a charitativní společnosti „Agapé“ v Letovicích a do charitního stationáře „Emanuel“ v Boskovicích. V závěru magazínu jsou pro vás připraveny aktuální zprávy z Vatikánu a katolického světa a Biblická soutěž. Pořadem provází Petra Opletová. Vysílá: ČT 2 14.3. ve 13.15 a ČT 1 15.3. ve 13.25.

Setkání pro starší a pokročilé

Setkání pro starší a pokročilé jsou určena lidem nad 55 let, kteří rádi poznávají druhé lidi a jejich prostřednictvím i sebe. Setkání si kladou za cíl podporovat vznik společenství. Nezaměřují se na výběr životního partnera už proto, že na ně obvykle přijíždějí především ženy. Důraz klademe na setkávání ve skupině, kde se scházíme po celou dobu, to znamená od čtvrtka do neděle. Mluvíme spolu o tématech životního poslání, soužití generací, komunikace mezi mužem a ženou, jak je zachycuje Bible a jak s nimi zacházejí duševní obory. Odpoledne jdeme na výlet, večer bývá spíše oddechový (zpěv, tanec, hry – podle návrhů účastníků i pořadatelů). Setkání pořádá ČCE, jsou však otevřena i lidem z jiných církví nebo mimo církev. Setkání připravuje a vede pětičlenný tým (faráři Bohumil Baštecký a Jan Trusina, socioložky Hana Janečková a Jindřiška Seethalerová a psycholožka Bohumila Baštecká).

Setkání se uskuteční od 29. dubna do 2. května 2004 v Horském domově v Herlíkovicích – Strážném v Krkonoších. Zájemci se mohou hlásit u Jana Trusiny (674 01 Třebíč, Palackého 33, tel. 568 821 401), který podá bližší informace.

Slovo a hudba v kostele J. A. Komenského

Po tři postní neděle budou pravidelné bohoslužby v 10 hodin v kostele J. A. Komenského doprovázeny hudbou s duchovním obsahem, která k nám spolu se Slovem promluví.

V neděli 7. března bude hostem u varhan nevidomý klavírista a skladatel Petr Pařízek, jehož výjimečný talent jsme mohli ocenit již před rokem. Tentokrát zahraje dvě Preludia a fugy od J. S. Bacha. Kromě toho doprovodí naše zpívání.

O třetí postní neděli dne 14. března zazní několik skladeb v podání mužského sboru Moravan za řízení Mgr Tomáše Ibrmajera.

A 28. března, týden před Květnou nedělí, provede Ekumenický sboreček řízený Lubošem Rausem skladby k postnímu období renesančních a barokních autorů.

L. Marková

Pověření

Pověření nově zvolených členů seniorátního výboru brněnského seniorátu, které vykoná bratr synodní senior Joel Ruml, se koná v neděli 21. března ve 14 hodin ve sboru v Brně – Židenicích. Kázat bude bratr senior Pavel Kašpar.

Klub otevřených dveří

každý čtvrtek v 9.30

4. 3. - Jarní prázdniny"

11. 3. - O loučení, vypráví paní Cikánková

18. 3. - Láska bolí, ví o tom své paní Koláčková

25. 3. - Jak na jaře vykvést, dobré rady Katky Kloudové

Blažkov

Prázdninový sborový pobyt pro rodiny s dětmi i jednotlivce se koná od soboty 31. července do soboty 7. srpna. Tématem letošního pobytu: Příběhy velkých křesťanských svědků 20. století. Duchovní vedení Jiří Gruber. Přihlášky jsou k dispozici v kanceláři sboru Brno I.

Sborový rozhovor a vzdělávání

Tématem březnového sborového rozhovoru, který se koná 15. 3. v 19 hodin, bude setkání s brněnským kazatelem církve starokatolické bratrem Rostislavem Tomanem, který nám poví něco o historii a současnosti této církve. Jste všichni srdečně zváni. Sborové vzdělávání s bratrem farářem Josefem Veselým se koná 22. 3. v 19 hodin.

Modlitební setkání

Poradní odbor evangelizační v brněnském seniorátu Vás zve k pravidelným modlitebním setkáním, která se konají vždy každé třetí úterý v měsíci v Blahoslavově domě v zadním sále v 18.00 hodin

„Chvalte Hospodina všichni národové, velebte ho všichni lidé, neboť je rozšířeno nad námi milosrdenství jeho a pravda Hospodinova na věky. Haleluja“

Základním tématem našich přímlov je naše republika, církve a Izrael. Připojte se ke společným chválám i prosbám.

V prvním pololetí roku 2004 se sejdeme v těchto dnech: 16.3., 20.4., 18.5. a 15.6.2004

---

domáci pobožnost

Modlitba Páně

Posvěť se jméno tvé!

Čtení J 17,13-19

Buď posvěceno tvé jméno! Ano, tak se začínáme modlit, avšak právě při této první prosbě se cítíme poněkud nejistě. Docela jinak tomu je, když vyslovujeme prosbu o vezdejší chléb nebo o odpuštění hříchů – to dobře víme, oč prosíme. Avšak posvěť se jméno tvé – to nám zní jaksí matně nebo tajemně. Vskutku, dotýkáme se tajemství, když se odvažujeme mluvit o svatosti Boha. Nevyzýváme svou fantazii, aby se činila, seč je, nýbrž otevíráme Starý zákon kde čteme základní výrok k svatému Bohu: „Buďte svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý“ (Lv 19,2), a Nový zákon to doslova opakuje v 1P 1,18: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý“. A budeme-li pátrat dál, zjistíme, že Bůh je svatý a zároveň slavný tím, že vyvedl svůj lid z Egypta a že vzkřísil z mrtvých Ježíše. Svatost a sláva se vzájemně doplňují. Když se k takovému Bohu modlíme, nemusíme pochybovat o tom, že je s to dát nám, oč prosíme. Však modlitba Páně končí slovy: „Neboť tvé jest království, i moc, i sláva na věky“. K tomuto Bohu se modlíme: „Buď posvěceno tvé jméno“.

Tak se obrácíme k živému, jsoucímú Pánu Bohu, ne k nějakému principu, k vesmírné síle, nýbrž k osobě, která má jméno. Hospodin a jméno se ve Starém zákoně užívají záměrně. Prorok Izaiáš řekne: „Hospodinovo jméno přichází z dálí“, a dále ještě: „I budou se bát jména Hospodinova na západě i na východě“. Novozákonní list Židům napíše: „Přiznali jste se k jeho jménu.“ Bůh není anonymní, má jméno. Dábel naopak miluje anonymitu, skrývá se za „množství“. A ještě připomeňme Izaiášovo slovo: „Neboj se, povolal jsem tě jménem tvým“. I člověk má jméno, je nezaměnitelný a má osobní důstojnost. Tak to vyplývá ze vztahu víry v Boha, jehož jméno budíh posvěceno: Bůh má jméno, i ty máš jméno, neboť Bůh tě povolal do života jménem při svatém křtu. Tak máme účast na Bohu a jeho jménu.

Proto už nemusíme podlehnout nutkání udělat si jméno. Víte, že to je pokušení, jemuž říkáme stavba babylonské věže? Lidé si chtěli udělat jméno. Jejich sen o velkém jménu skončil tragickým pádem. Nejinak je tomu dnes: Co všechno lidé neučiní, aby si udělali jméno. A pak jsou v novinách nebo na obrazovce. To hřeje, uznejme to bez závisti. Avšak s tím jménem, které jsme dostali od Boha při křtu, se to nedá srovnat: Ježíš říká svým učedníkům: „Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích“ (L 10,20).

Mám jméno, které mne nabádá, abych činil, co mohu. Vzpomínám v této souvislosti na ženu, která pomazala Ježíše vonnou mastí a když ji lidé za to kritizovali, Ježíš jim odpověděl: „Ona učinila, co mohla, co měla“ (Mk 14,8). Posvětila jméno Božího Syna tak, jak to dovedla. Asi nedovedla mluvit a neměla jinou kvalifikaci než tu, kterou ji uděluje evangelium: žena hříšnice. I my stojíme jen velikostí Božího jména a proto nepadáme, i když je naše jméno ve světě pohrdané a bezcenné. Vyslovme tu prosbu „buď posvěceno tvé jméno“, s novým porozuměním: Necht' je svaté, silné, slavné, aby se i při nás objevilo něco z Boží svatosti, síly a slávy.

Což nejsme jeho děti a on náš Otec?

U jeho svatosti posečkejme. Svatost je to, co činí Boha Bohem a čeho nikdo jiný nedosáhne. A teď pozor: Když prosíme Posvěť se jméno tvé, obrácíme se na Boha, aby on posvětil své jméno, aby se sám oslavil a zmocnil. To je prvotní. Teprve na druhém místě jsme osloveni my, abychom nechali to jméno posvěcené, svaté, mocné a slavné, posvěcovali je a neznesvěcovali. Kdyby se sám Bůh nestaral o své jméno a

---

---

je neposvěcoval, svět by už snad zahynul. My znesvěcujeme Boží jméno všichni, kteří místo lásky dáme svému bližnímu najevo lhostejnost. Slyšet mnohá a mnohá kázání, říkat Pane, Pane, ale nečinit jeho vůli, je pokušení, které tak dobře známe. To ďábel, který je schován za kazatelnou, nám šeptá: „Nemusíš to brát tak vážně, jak se to káže.“

Ke své radosti si opakujeme, že Bůh sám má na starosti svou svatost, moc a slávu. Naše starost pak je posvěcovat Boží jméno zvěstováním evangelia, životem a službou všech, kdo patří k církvi a k Pánu Ježíši.

Posvěť se jméno tvé – Buď posvěceno tvé jméno, Bože Otče!

Josef Veselý

---

společenská kronika

Brno I

3.3.	Vlasta Juříková	93 let
3.3.	Zdeněk Nykodým	20 let
8.3.	Jarmil Makovský	80 let
9.3.	Věra Lautererová	70 let
9.3.	Jiří Rohan	50 let
9.3.	Josef Veselý	90 let
10.3.	Eduard Hanuš	90 let
13.3.	Zdeněk Duřka	80 let
13.3.	Filip Kochánek	10 let
26.3.	Vladimír Slovák	86 let
28.3.	Jiří Kučera	60 let
31.3.	Mirko Nagy	87 let

Rozloučili jsme se:

- 8.1. Jaroslav Sláma, nar. 1932
- 23.1. Marta Klobásová, nar. 1932
- 31. 1. Pavel Kadlec, nar. 1930
- 3.2. František Klein, nar. 1904
- 11.2. Emanuel Veselý, nar. 1914

Pokřtěni byli:

- 1.2. Vojtěch Koukal, nar. 2003

Oddáni byli:

- 17.1. Pavla Bělušová
a Sebastian Weber
- 7.2. Fridrich Polák
a Anna Trbušková

Brno II

1.3.	Anna Zelenková	87 let
3.3.	Štěpánka Olivová	94 let
3.3.	Lydie Zemanová	83 let
9.3.	Květoslava Dufková	82 let
9.3.	Melanie Keřkovská	80 let
11.3.	Ing. Jiří Hádek	82 let
11.3.	Františka Říhová	77 let
11.3.	Miloš Řibřid	76 let
17.3.	Josef Dufek	92 let
18.3.	Zdenka Maláčová	77 let
20.3.	Josefa Vaňková	83 let
21.3.	Libuše Marková	86 let
23.3.	Adéla Buchtová	82 let
24.3.	Zora Somorová	83 let
27.3.	Jarmila Šustalová	75 let
28.3.	Věra Martinásková	76 let
28.3.	Vladimír Horák	78 let
31.3.	Jarmila Zahradníková	84 let
31.3.	Miroslav Štěrba	70 let

Rozloučili jsme se:

- 22.1. Věra Vondroušová (nar. 1913)
-

---

z moudrosti chasidů

Nepřítomni

Jednou po modlitbě Osmnácti požehnání přistoupil rabin v modlitebně k několika lidem a pozdravil je opakovaným ‚Mír buď s vámi‘, jako kdyby se v tu chvíli vrátili z nějaké cesty. Protože se zarazili a zírali na něj s očima dokořán otevřenýma, řekl jim: "Co se díváte? Byli jste přece daleko, ty na trhu a ty na lodi s obilím, a když jsem ukončil modlitbu, vrátili jste se; tak jsem vás přišel pozdravit.

Možná

Jeden velmi vzdělaný muž, který se zřekl víry svých otců, se doslechl o rabinovi Berdičevském a vyhledal jej, aby s ním podle svého zvyku podiskutoval a vyvrátil mu jeho zaostalé názory a pravdy víry. Když vstoupil do rabinovy světnice, spatřil jej, jak s knihou v ruce chodí sem a tam a horečně přemýšlí. Příchozího si rabi vůbec nevšiml. Najednou se zastavil, letmo na něj pohlédl a řekl: "Možná je to však pravda." Učenec marně sbíral všechnu svou sílu, ale kolena se mu podlamovala hrůzou - tak strašný byl rabin na pohled, tak strašně zněla jediná věta, kterou vyřkl. Nyní se na něj ale rabi obrátil úplně a řekl mu mírně: "Můj synu, velcí mužové Tóry, se kterými ses pohádal, plýtvali pro tebe slovy nadarmo. Šel jsi a smál ses jim. Nemohli Boha a jeho říši položit před tebe na stůl a ani já to nemohu. Ale, můj synu, zamysli se. Možná je to pravda." Vzdělanec se chtěl ještě jednou vzepnout k útoku; ale to strašně ‚možná‘, které mu podruhé zaznělo vstříc z rabinových úst, zlomilo jeho odpor.

Falešní mesiášové

Jeden nevěřící vyčítal Berdičevskému rabinovi, že i velcí staří mistři vězeli v hlubokých omylech; tak například rabi Akiba věřil v buřiče Bar-Kochbu a sloužil mu jako Mesiášovi. Rabim mu odpověděl: "Jednomu císaři onemocněl kdysi jeho jediný syn. Jeden lékař měl za to, že by bylo nejlepší natřít plátno velmi silnou mastí a zabalit do něj nahé tělo nemocného. Jiný lékař mu odporoval; chlapec byl podle něj příliš slabý na to, aby snesl bolesti, které by mu mast způsobila. Třetí předepsal nápoj na spaní; ale čtvrtý se obával, že by mohl uškodit srdci nemocného. Nakonec pátý navrhl, aby se nápoj podával po lžičce vždy, když se princ probere a pocítí bolest. A tak se také stalo.

Když Bůh viděl, že duše Izraele je nemocná, zahalil ji do sžíravého plátna vyhnanství a aby to vydržela, položil na ni spánek skličivosti. Protože ji však nechce zničit, buď jí čas od času klamnou mesiášskou nadějí a potom ji znovu uspává, a to se bude dít tak dlouho, dokud nepomine noc a nezjeví se pravý Mesiáš. Aby se toto dílo zdařilo, musí být někdy oslepeny i oči mudrců.

Šimon bar Kochba (Syn hvězdy) byl vůdce velkého židovského povstání proti Římanům za císaře Hadriána (132-135).

Jan Milíč Lochman a Brno

Nedávno zesnulý profesor Jan Milíč Lochman rád zajížděl do sboru Brno I. Již před svou emigrací do Švýcar posloužil několikrát tzv. extenzními přednáškami, které konali profesori teologické fakulty po sborech, aby seznámili širší církevní společenství s prací ve svém oboru a s jeho současným stavem. Také přijížděl při jiných sborových příležitostech. Sám o tom v létě roku 2002 napsal: „Po dlouhá, dlouhá léta jsem k vám přijížděl jako domů. Skoro vždy to byla služba sborová, a na to také vděčně vzpomínám - zvláště když ty sborové neděle byly v dobách nebezpečných, ale právě v Brně nesmírně povzbudivě. Tolik přátel věrných v těch nesnadných letech!“

Po sametové revoluci kázal hned v r. 1990 při konfirmaci dne 30. 5. na text Žalm 8, 5: „Co jest člověk, že na něho pamatuješ?“ a v 17 hodin přednášel v kostele na Pellicově ulici na téma Poslání křesťanů v dnešním světě. Následovala živá diskuze, jak si při temperamentu bratra profesora dovedeme představit. V pondělí posloužil ještě na pastorální konferenci výkladem na téma Průhledy do protestantské teologie a odpoledne na rektorátu Masarykovy univerzity při naplněném sále na téma Víra a moderní člověk. Po živém rozhovoru bylo ještě užší posezení s rektory MU a VUT. V úterý pak navštívil sestru dr. Komárkovou a setkal se u ní s prof. Erazimem Kohákem. Z Brna odjízďeli manželé Lochmanovi do Bratislavy.

V roce 1992 byl profesor Lochman v Brně při příležitosti oslav 400. výročí narození Jana Ámose Komenského. V neděli 29. 3. přednášel o něm na seniorátní oslavě a v 18 hodin se zúčastnil schůzky s německými evangelickými pedagogy a faráři na faře na Opletalově ulici. V pondělí dopoledne přednášel na filosofické fakultě MU na téma Ekumenické a ekologické podněty J. A. Komenského. Oslavy vyvrcholily v úterý 31. března v sále na stadiu Sokola Brno I, kde prof. Lochman připomněl přednáškou „J. A. Komenský dnešku“ široké veřejnosti odkaz Učitele národů.

Následujícího roku (1993) přednášel náš milý host opět na stadiu za přítomnosti zástupců vysokých škol a města o T. G. Masarykovi k výročí jeho narození spolu s prof. Tkáčem z bratislavské Komenského univerzity. Dne 3. března hovořil o svobodě se studenty JAMU.

Všechna tato vystoupení bratra profesora byla provázána spontánním uznáním posluchačů a obdivem odborníků nad jeho vytříbenou češtinou a pohotovostí v rozhovorech. Do Brna přijel pak ještě několikrát, naposledy, pokud se pamatují, při ocenění díla sestry doc. dr. Boženy Komárkové při shromáždění v divadle Na provázku.

Právě když dopisují tyto vzpomínky, přišla od švýcarského přítele zpráva o děkovném shromáždění v bazilejském MÜNSTERU dne 29. 1. 2004 ve 14,30 hod. Promluvil při něm rektor bazilejské univerzity prof. dr. Ulrich Gäbler a doktorandka z Jižní Koreje Meehyun Chung, kázal farář Franz Christ na texty Zjev 2, 10 (tento text byl i na úmrtním oznámení) a Zjev 21, 1 - 6. V hudebním doprovodu zazněly také dvě Biblické písně Antonína Dvořáka: Hospodin jest můj pastýř (Ž 23) a Skryšě má i pávaža má (Ž 119, 114n)

21. února ve 14 hodin proběhlo bohoslužebné shromáždění v evangelickém chrámu U Salvátora v Praze 1.

Vděčně myslíme na setkávání s bratrem profesorem Lochmanem a na vše, čím nás obohatil ze své vědecké práce a především ze svědectví evangelia dotvrzeného osobním životem víry.

Jan Pokorný

sborová statistika

	Brno I		Brno II	
	2002	2003	2002	2003
Počet členů	1269	1269	1234	970
Hlasovacích členů	875	884	449	421
Bohoslužby – počet	129	127	150	151
Blahoslavův dům – účast	-	-	134	132
Betlémský kostel – účast	73	75	-	-
Červený kostel – účast	143	146	-	-
Rychmanov	14	14	-	-
Tišnov	-	-	9	7
Kuřim	-	-	12	12
Nedělní škola – účast	18	19	22	20
Křty	13	25	6	1
Konfirmovaných	10	10	-	2
Sňatky	9	12	1	1
Pohřby	15	20	16	7
BH pro dospělé – účast	14	14	23	21
BH pro děti – účast	8	10	5	5
Konf. cvičení – účast	12	9	4	5
BH pro mládež – účast	12	20	11	8
Střední generace – účast	-	29	8	8
Sborové vzdělávání – účast	14	15	-	-
Kavárnička – účast	40	39	-	-
Dětský klub – účast	13	15	-	-
Příprava ke křtu – osob	7	10	1	-
Večerní bohoslužby	2	6	10	10
Bohoslužby v ÚSP – počet	-	-	3	3
Bohoslužby v DD – počet	50	40	26	26
Bohoslužby v Diakonii – počet	22	20	24	26
Pěvecký sbor CD – účast	27	33	viz. Brno I	viz. Brno I
Pěvecký sbor mládeže – účast	10	-	-	-
Přípravka NŠ – účast	6	5	5	6
Klub maminek – účast	10	6	-	-

Obětavost v tis.Kč

	2002	2003	2002	2003
Salár	520	534	315	355
Nedělní sbírky	222	245	154	154
Účelové sbírky a dary	302	193	129	217
Celocírkevní sbírky	170	103	292	138
Obětavost celkem	1214	1075	890	864
Průměr na jednoho člena v Kč	957	847	721	890

Orant

Mezi židy i pohany bylo běžné, že se modlili ve stoje s „pozdvíženými rukama“ (Ž 141,2). Stejný způsob modlitby doporučuje i apoštol Pavel (1Tm 2,8). Ve starověku to

---

bylo obvyklé gesto člověka, který prosí o pomoc – má prázdné ruce. Povstáním vyjadřoval modlitebník úctu k Bohu, otevřenýma rukama prosbu a očima hledícima vzhůru své očekávání na Boha.

Podle církevní otců připomínají roztažené paže (jako Kristus na kříži) také ochotu k utrpení a následování.

V tomto gestu jsou v římských katakombách zobrazeny všechny starozákonní postavy, které byly Bohem vysvobozeny: např. Noe, Daniel, tři mládenci v peci v ohnivě.

Brzy se postava modlícího se muže nebo ženy objevuje i na náhrobních deskách. Není zcela jasné, co všechno vyjadřuje. Mohl připomínat zemřelého člověka, který prosí u Božího soudu za svou záchranu. Mohl to však být i symbol nebeské blaženosti, tedy člověka již vysvobozeného. Oranti (od latinského ora – modlit se) totiž bývají někdy zobrazeni mezi stromy, které jsou symbolem ráje. Modlitební postoj by potom vyjadřoval trvalé spojení s Bohem.¹

Může to však být také symbol modlící se církve, která se přimlouvá za své zesnulé děti, jak by napovídali beránci, kteří jsou na naší ukázce. V každém případě je pozoruhodné, že jako modlitebníci jsou často zobrazeny ženy. Někteří z toho vyvozují, že kněžská služba žen byla v prvotní církvi ještě běžná, jak napovídá např. Sk 21,9 a 1Tm 3,11.

Jiří Gruber

---

heslo Jednoty bratrské na měsíc březen

Kéž je Hospodin, náš Bůh, s námi, jako byl s našimi otcí! Kéž nás neopouští a neodvrhuje!

I. Královská 8,57

Přírůstky sborové knihovny - Brno I

Naše sborová knihovna je vám neustále k dispozici. Z nabídky připomínáme:

J.M.Lochman:	Oč mi v životě šlo Otče náš Kredo Na cestě ke svobodě (desatero)
M.Rejchrt:	O něco svobodnější (rozhovor) Strachy se mění (zamyšlení a fejetony)
S.Karásek:	Víno tvé výborné (vzpomínky)
T.Halík:	Oslovit Zachea (kázání)
M.Vácha:	Tančící skály (o Bohu, stvoření a lidech)
H.Schütte:	Ekumenický katechismus
Sborník:	Judaismus, křesťanství, islám

---

knihy

Cesta církve za druhé světové války

Letos v lednu se dostala k prvním čtenářům dlouho očekávaná publikace, kterou pod názvem „Prošli jsme v jeho síle“ vydalo nakladatelství Kalich. V roce 1999 na základě usnesení synodu Českobratrské církve evangelické vznikla komise, která měla shromáždit a zpracovat podklady o cestě evangeliků za druhé světové války. Komisi se podařilo objevit a sebrat velké množství materiálů, z nichž pak Marek Zikmund vybral texty, které jsou čtivé z hlediska generace třicátníků a čtyřicátníků. Největší díl práce připadl však Mileně Šimsově, která všechen materiál uspořádala a sepsala životopisné údaje lidí, jejichž texty jsou v knize publikovány.

Jádrem knihy jsou osobní svědectví jednotlivých evangeliků, jak oni prožívali těžká válečná léta, co bylo jejich nejvlastnější pohnutkou, že se postavili na odpor fašismu a zapojili se do odboje. Svědectví jsou doplněna závažnými zprávami z dobového církevního tisku i informativními hesly, která čtenáře seznamují s celkovým postojem a charakterem církvi hlásících se k reformačnímu základu. Úvodní studie pak poukazuje na zásadní problémy, které minulá doba před námi otevírá i dnes. Knihu doplňuje rozsáhlá bibliografie, základní informace o odbojových organizacích, na jejichž práci měli významný podíl evangelici, a soupis klíčových událostí, který ukazuje souvislost dějů, o nichž se v knize dočítáme, se světovým děním. I proto může být publikace srozumitelná mladé generaci. Nelze pominout ani rozsáhlou a zajímavou obrazovou přílohu.

Lidé, s nimiž se v knize setkáváme, jsou jenom malým zlomkem těch, jejichž jména by neměla upadnout v zapomenutí. Vždyť dané téma ani nelze v jedné knize vyčerpát. „Prošli jsme v jeho síle“ přichází ke čtenářům jako malá splátka dluhu, který máme vůči všem, kdo v ten těžký čas vydali svědectví pravdě a unesli kříž utrpení a smrti jen díky víře v toho, který je na světě jediným garantem spravedlnosti a lásky, jak stojí na přebalu knihy. Tato kniha by měla napomoci k obnovení a uchování paměti. Je určena zejména našim dětem a vnukům, aby se zamysleli nad životem těch, kdo byli ochotni k oběti a tím naplnili svůj životní úkol. Publikace by se také mohla stát podnětem k podobnému soustavnému shromažďování svědectví i obrazové dokumentace v okruhu našich sborů.

V modrém přebalu je kniha velmi sličně vypravena, krásný tisk na krásném papíru. Snad proto je její cena dost vysoká, ale neměla by chybět v knihovně žádného evangelíka. Je možno ji zakoupit i ve sboru a věřte, těch 359.- Kč nepromarníte.

Eva Šimková

---

koutek pro mládež

Pokušení

Za horkého letního dne přikázal pán nádeníkovi, aby obdělával jeho zahradu. Nádeníkovi to nebylo po chuti a rozčiloval se, že kdyby nebylo Adama, nemusel by se teď za takového vedra drít jako mezek.

Nadávání a klení dolehlo až k pánovi. Sešel na zahradu a zeptal se: „Proč to Adamovi vyčítáš? Vsadím se, že bys udělal to samé.“

„Já určitě ne,“ brání se nádeník. „Já bych pokušení odolal.“

„Uvidíme,“ poznamenal pán a pozval ho na večeři.

V dohodnutý čas se nespokojený nádeník dostavil do pánova domu. Byl uveden do velké jídelny, kde na něj čekal obrovský stůl prohybající se lahůdkami.

„Můžeš sníst, co chceš,“ řekl mu pán. „Jen z té polévkové misy nesmíš ani poklici odklopit, dokud se nevrátím.“

Nádeník nepotřeboval dvakrát pobízet. Sedl si a s velkou chutí se pustil do vybraných pokrmů. Ochutnával jeden po druhém. Nevzal si jen z polévkové misy.

Zvědavostí se však mohl zbláznit. Jaká pochoutka v ní může být? Nakonec to nevydržel a velmi obezřetně jen trošičku nadzvedl poklici. V tom okamžiku z misy vyskočila myš. nádeník se ji pokusil chytit, ale vyklouzla mu z ruky. Běhal za ní sem a tam, porážel židle a vrážel do stolu. Rámus přivolal pána.

„Vidíš?“ smál se nádeníkovi. A pak přísně dodal: „Na tvém místě bych víckrát Adamovi nic nevyčítal!“

„Já ne! Já jsem jiný! Já bych něco takového nikdy neudělal!“

„Ty jsi ale hlupák! Měl jsi udělat to a to...“

Kolika způsoby lze ukázat prstem na někoho jiného. Ale kdo ukáže jednou na ostatní, ukazuje třikrát sám na sebe.

Jeden žák mluvil opovržlivě o chtivosti a násilí lidí žijících „ve světě“.

Učitel mu řekl: „Připomínáš mi vlka, který měl zrovna dobrou náladu a uviděl kočku, jak honí myš. Otočil se k druhému vlku se slovy: „Někdo by měl konečně ty darebáky umravnit.““

Diskuse k úvodníku sestry Markové - únor 2004

Jakkoli článek sestry Markové je psán na vlně pohody o společenství věřících, nemohu připustit myšlenku o sboru svatých, jestliže se jim myslí i náš sbor. Do svatosti máme daleko, neb nestačí jen fyzická pospolitost – být zájmová, leč duchovně vnímající a projevující se, s čímž působí nesourodě výraz pisatelky o členech „nádherně chybujících---a praštěných“. Sborové společenství se nedá modelovat anketou, leč setkáváním nad Slovem Božím s možností dotazů, s vyprošením Ducha pospolitosti. Jistě požehnání shůry je možné upřímným otevřením srdcí Hospodinu v posvátném prostředí, zda v kavárnice při kávě, nehodlám posuzovat.

Co bychom rádi přivítali v našem sboru? Aby za čas se sešla generace (mladá, střední i starší) při podnětném výkladu našich erudovaných a zkušených kazatelů – a aby setkávání nebyl jen monolog, ale i podnětný dialog k cestě návratu do duchovní domoviny. Do obcování svatých máme ještě daleko, neb nejprve je třeba realizovat posvátné obecenství, prolnuté živou vírou v Boží přítomnost (hebrejsky Zechiny), která by otevírala duchovní srdce a oči. Neb ani nejde o to, abychom se ve sboru lépe znali, ale o to, jak naše obecenství duchovně poroste k posvátnosti požehnání až svatosti, o níž rozhoduje jedině Hospodin nebo jen naše samolibost?

Marie Šubartová

---

ze staršovstva

Brno I

Mimořádná lednová schůze doporučila bratra Martina Grombírka do vikariátu a zadala výrobu nového stolu Páně do Komenského kostela, který zhotoví bratr Dan Navrátil. Únorová schůze vyjádřila spokojenost s návštěvou a přednáškou vojenského kaplana Pavla Rumla i s průběhem konfirmačního soustředění ve Strměchách. Spolu s husovickými se opět začaly připravovat nedělní hudební nešpory, které začnou první neděli v dubnu. Staršovstvo schválilo záměr vyrobit k tomuto účelu plakát na kostel. Staršovstvo hledá vhodnou osobu, která by po sestře Vojtiškové převzala agendu pronajímání Komenského kostela ke koncertům a jiným kulturním akcím. V nejbližší době budou k dispozici přihlášky na prázdninový sborový pobyt na Blažkově, který bude první týden v srpnu. Jeho téma bude: Postavy křesťanských svědků 20. století. Finanční komise připravila hrubý přehled hospodaření za rok 2003 a rozpočet na rok 2004, který bude předložen sborovému shromáždění. Staršovstvo schválilo po drobných připomínkách text sborové zprávy, která bude k dispozici všem členům sboru začátkem března. Pokračuje anketa, ve které se obrácíme na členy sboru s prosbou o písemné připomínky k práci staršovstva, kazatelů a životu našeho sboru. Za členy představenstva brněnské Diakonie navrholo staršovstvo sestry Jaroslavu Sypátkovou a Hedviku Vojtiškovou. Nájemní komise doporučila jako budoucí nájemce uvolněné fary na Pellicově snoubence Syptákovi a pověřila představitele sboru podepsáním nájemní a pracovní smlouvy. Bratr kurátor referoval o usnesení posledního synodu. Závěr schůze byl věnován rozhovoru nad upraveným návrhem dostavby našich sborových místností. Po delší diskusi dostala stavební komise za úkol připravit nový návrh a předložit jej na sborovém shromáždění.

jg

Brno II

Přehledy sborového hospodaření patří už tradičně k únorové schůzi. Uzávěrka v prvním měsíci roku a příprava sborového shromáždění jsou toho nejzřetelnější příčinou. Vzhledem k důkladně připraveným podkladům se staršovstvo seznámilo s informacemi ve velikém rozsahu za přijatelnou dobu. Sborové hospodaření bude však mít před sebou nejrozsáhlejší zatěžkávací zkoušku za dlouhou řadu let. Vyvstala totiž nutnost připravit a provést rozsáhlou opravu střechy kostela. Při sborovém shromáždění chceme začít členy sboru co nejpřehledněji informovat o přípravě celé akce.

Příprava sborového shromáždění se ani v jiných letech neomezuje jen na hospodářské přehledy. Letos však čeká sbor ještě jedna část programu sborového shromáždění, a ta bude mít dosah na příštích šest let. Zakrátko totiž skončí funkční období nynějšího staršovstva a sborové shromáždění se musí rozhodnout pro staršovstvo nové. Děkujeme účastníkům služeb Božích v Blahoslavově domě za podněty k přípravě kandidátky.

Nad rámec běžných úkolů přijímají presbyterky a presbyteri prosbu o pomoc při zajišťování služeb Božích v kazatelských stanicích – ať už jde o dopravu kazatelů a účastníků, nebo o případné vykonání čtených služeb Božích.

Přijali jsme i letos pozvání k výročnímu setkání skupiny Partnerschaft-Partnerství v evangelické farnosti a. v. ve Vidni – střed. Letošní únorové setkání ve Vidni bude zaměřeno na rozhovor o „cestách ke smíření“.

Skončilo rovněž funkční období dosavadního představenstva Diakonie – střediska v Brně. Máme za úkol připravit a provést návrh na jmenování nového představenstva. Jsme vděční za vstřícnou spolupráci sousedních brněnských sborů, jejich kazatelů a staršovstev. Záleží nám na tom, aby taková spolupráce pokračovala – máme za to, že to bude nejen ve prospěch činnosti Diakonie, ale neméně i potřebných lidí, kteří práci střediska přijímají.

Jaroslav Vítek
